

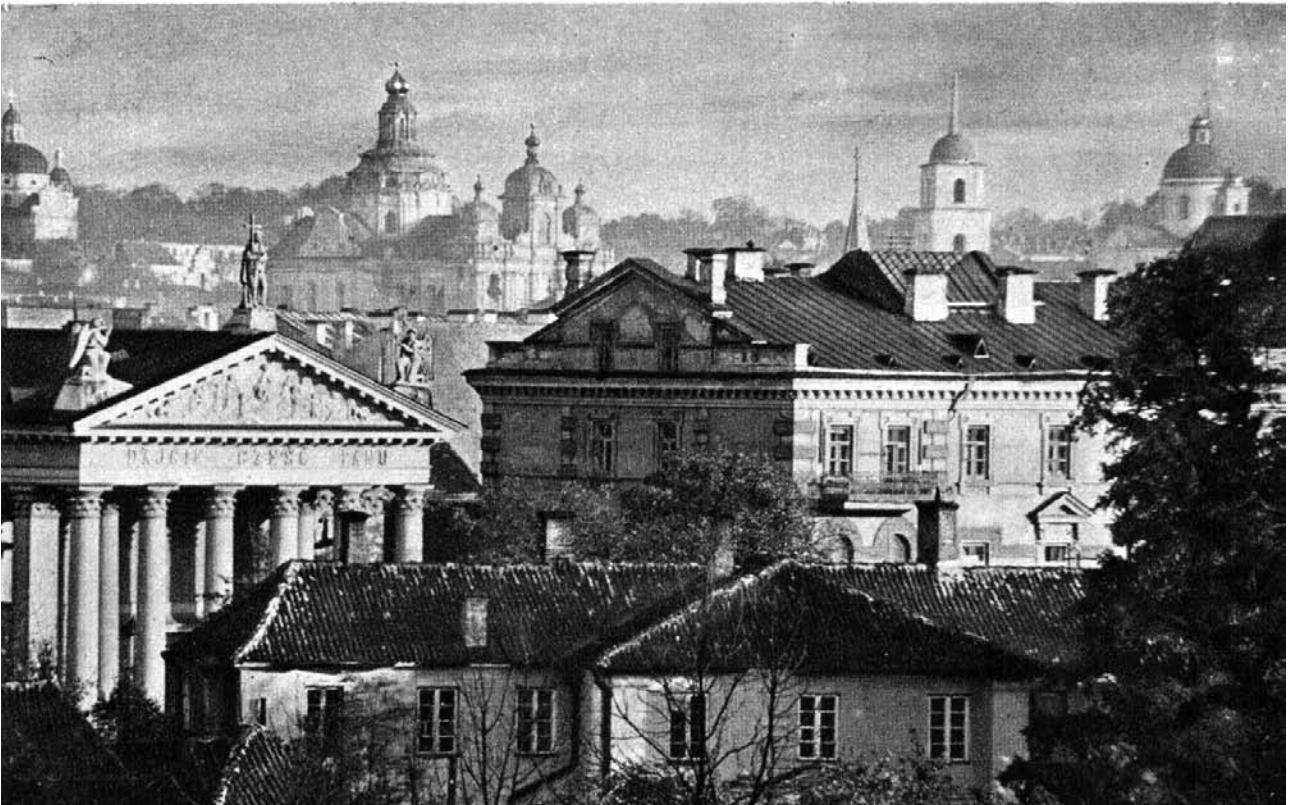
Švelniai mylėkite vienas kitą broliška meile; pagarbiai vertinkite kitus aukščiau už save! / Rom12,10/

2011 m. kovas Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 2 (106)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

Pabusk, kuris miegi!

Pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusių, ir apšvies tave Kristus! /Laiškas efeziečiams 5,14/

J.Bulhako (1876-1950) nuotraukoje: Vilniaus ev. reformatų bažnyčia, Sinodo rūmai ir parapijos namai, 1939 m.

Mums visiems reikia, kad Dievas mus nuolat pažadintų. Biblijos žodis, skirtas šiai dienai, yra visiems – ir neišgelbėtiems, ir Dievo žmonėms. Apsnūdimas turi didelę įtaką kiekvienam iš mūsų.

Kai Dievas žadina žmones išgelbėjimui, šėtonas gundo snausti toliau ir atidėti sprendimą ateičiai. Tai didžiausias pavojus visiems ieškantiems. Juk tik tam tikrais žmogaus gyvenimo momentais Dievas gali prieiti prie žmogaus, jį pažadinti ir pašaukti. Todėl šėtonas yra be galo apsukrus, sakydamas: „Be abejo, tu turi pasikeisti, bet tai neskubu. Pamiegok dar truputį.“

Dievas suteikia žmogui antgamtinės jėgos, kad šis būtų išgelbėtas. Tačiau ji taip ir lieka nepanaudota, jei žmogus nenori pasikeisti. Taip žmogus praranda galimybę būti išgelbėtas. O šėtonas tai žino. Todėl jis gundo žmogų nepriimti sprendimo tuo metu, kai Dievas šaukia.

Dievo žmonėms taip pat reikia būti pažadintiems. Mat visą laiką egzistuoja pavojus užsnūsti. Pagalvokime apie mokinius Getsemanės sode! Jėzus liepė jiems budėti, tačiau jie vis vien užmigo. O dešimt mergaičių? Tos penkios, kurios išties priklausė Viešpačiui, turėjo budėti, tačiau jos taip pat už-

migo (Mt 25, 1-13). Blogiausia, kad miegas suima pamažu. Mums to nė neįjuntant, staiga užmingame.

Miegant tamsiame kambaryje, būna lengviau atsibusti, jei uždegama šviesa. „Pabusk, kuris miegi“, – sako Jėzus ir žada mus apšviesti (Ef 5,14). Savo šviesa Jis nori atskleisti ir parodyti mums tai, kas trukdo išlikti budriems. Jis nori pažadinti mus, kad iširtume save, ar tikime.

Iš Herberto Neimano
„Dievo rankose“ – kasdieniai
skaitymai metams

Paskutinis Biržų – Dubingių šakos kunigaikštis Boguslavas Radvila

Nuo paskutiniojo Biržų – Dubingių Radvilų šakos vyriškosios lyties palikuonio kunigaikščio Boguslavo Radvilos gimimo 2010 metų gegužę sukako 390 metų

Boguslavas Radvila – Jonušo Radvilos VI (1579-1620) ir jo antrosios žmonos Brandenburgo kunigaikštietės Elžbietos Sofijos vienintelis sūnus.

Jonušo Radvilos pirmoji žmona buvo Sofija Olelkaitė, Algirdo sūnaus Kijevo kunigaikščio Vladimiro provaikaitė, Slucko ir Kopylio tėvonijų paveldėtoja, turtingiausia amžiaus nuotaka. Dėl tų piršlybų tarp Sofijos globėjų Chodkevičių ir Radvilų vos nekilo karas, tik karaliaus pastangomis buvo susitaikyta. Mirė Sofija 1612 m., o jau kitais metais Jonušas Radvila vedė antrą kartą vokiškos kilmės Elžbietą Sofiją.

Boguslavas gimė Gdanske 1620 m. gegužės 3 d. Vos septynių mėnesių amžiaus neteko tėvo ir iki aštuonerių metų augo su motina Lichtenbergo pilyje.

Jo globėju Jonušo Radvilos testamentu buvo paskirtas dėdė, Lietuvos lauko etmonas kunig. Kristupas Radvila.

Motinai ištekėjus antrą kartą, Boguslavą dėdė Kristupas išsivežė į Lietuvą, atidavė mokytis į Kėdainių reformatų mokyklą, kurioje mokėsi iki 1635 metų.

1636 m. Boguslavas buvo pripažintas pilnamečiu ir perėmė iš tėvo paveldėtas didžiules valdas.

1637 m. tų laikų diduomenės jaunuolių papročiu išvyko į užsienį. Būnant užsienyje 1638 m. jį pasiekė žinia, kad karaliaus privilegija yra paskirtas LDK vėliavininku, o 1646 m. – arklininku.

Studijavo Utrechto universitete, daug keliavo po užsienį: Olandiją, Fryziją, Prancūziją, buvo nuplaukęs į Angliją, Londone jį maloniai priėmė karalius Karolis I. Dalyvavo Nyderlandų išsivaduojamuosiuose karuose prieš Ispaniją.

Lankėsi Briugėje, Gente,

Utrechte, Hagoje, kituose kultūriniuose centruose bei politinių įvykių židiniuose, įsivėlė į dvikovą su kunigaikščiu Tolmantu.

Paryžiuje buvo priimtas kardinolo Mazarinio ir paties karaliaus. Kunigaikštis Boguslavas Radvila kovojo XVII a. vidurio karuose su Švedija ir Rusija kaip vienas LDK kariuomenės vadų, buvo vienas iš Kėdainių sutarties su Švedija (1655) iniciatorių.

1657 m. kunigaikštis Boguslavas pasitraukė į Karaliaučius ir buvo paskirtas šio krašto generaliniu elektoriumi. Po pusbrolio Jonušo mirties (1655 m.) tapo jo vienintelės dukters Onos Marijos globėju. Sužavėtas jaunos kunigaikštietės grožiu, o ir nenorėdamas, kad didžiulės Radvilų valdos atitektų svetimšaliams ar katalikams, nutarė ją vesti. 1665 m. lapkričio 24 d. Liepojoje iškilmingai susituokė. Bet laimingai gyveno neilgai. 1667 m. kovą, praėjus mėnesiui po dukters Liudvikos Karolinos gimimo, Ona Marija mirė ir buvo palaidota elektorių kape Karaliaučiuje prie katedros. Po dviejų metų kunigaikštį Boguslavą Radvilą, 1669 m. gruodžio 31 d. važiuojant iš Varmijos į Karaliaučius, likus myliai iki miesto, karietoje ištiko apopleksija. 1970 m. gegužės 4 d.

buvo palaidotas šalia žmonos Onos Marijos Brandenburgo elektoriaus kape prie Karaliaučiaus katedros. Jos sienoje jiems buvo įmūryta atminimo lenta.

Kunigaikštis Boguslavas Radvila yra Lietuvos memuaristikos pradininkas, parašęs autobiografiją, kurioje nušvietė to laikotarpio Lietuvos ir kaimyninių kraštų įvykius.

Boguslavas Radvila – paskutinis Biržų ir Dubingių Radvilų šakos vyriškosios lyties kunigaikštis. Milžiniškus kunigaikščių Radvilų sukauptus turtus testamentu paliko mažametei dukrai Liudvikai Karolinai, kuri kaip ir tėvas rūpinosi ir globojo Lietuvos reformatus.

Buvo įsteigtas specialus fondas jaunuoliams reformatams, pasirinkusiems dvasininkų luomą, mokytis Karaliaučiaus, Frankfurto prie Oderio ir Berlyno akademijose, taip pat Oksfordo universitete.

Ištekėdama antrą kartą už kataliko Noiburgo kunigaikščio, ji vedybų kontrakte apsaugojo reformatų Bažnyčios Lietuvoje teises ir vientisumą. Kunigaikštienė Liudvika Karolina mirė 1695 m., palikdama vienintelę dukrą Elžbietą Sofiją Augustą, kuri ištekėjo už Zulbacho kunigaikščio ir reformatais nebesirūpino.

Pasinaudota:
Edvardas Kotlubajus
RADVILOS, Biržų krašto
muziejaus „Sėla“ muziejininko
Antano Seibučio straipsniu
Biržų laikraštyje „Šiaurės
rytai“ 2010 m. birželio 23 d.
„Kunigaikščiui Boguslavui
Radvilai – 390“

Giesmingas Vilniaus reformatų susibūrimas

Kovo 7 dieną Mokytojų namų svetainėje įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos sesija. Kaip ir dera, sesija pradėta kun. Raimondo Stankevičiaus Dievo Žodžiu iš 1 Kor 14,26-30 ir malda. Sesijai vadovauti buvo išrinkti: pirmininkaujantis kurt. dr. Mykolas Mikalajūnas ir sekretorė Renata Liekienė.

Seniūnų tarybos pirmininkė Vida Cupreva pateikė metinę parapijos veiklos ataskaitą, išvardydama per metus atliktus darbus, malonius ir įsimintinus įvykius, išvykas, finansinę padėtį. Už dvasinę parapijos gyvenimą atsakingas parapijos klebonas kun. Tomas Šernas prieš sesiją sunegalavo, tad ataskaitą perskaitė kun. R. Stankevičius. Jis paskelbė susirinkusiems, kiek per praėjusius metus buvo pakrikštyta, sutuokta parapijiečių, kiek paruošta konfirmacijai, tylioje maldoje prisiminė palydėtus Amžinybėn.

Parapijos pajamas ir išlaidas, jų teisingą atspindėjimą buhalterinėse knygose nušvietė revizijos komisijos narė Edita Stakionytė.

Parapijos sesijoje visada renkami delegatai, kurie birželio mėn. 24 d. atstovauja parapijai Sinode Biržuose. Šiais metais Vilniaus parapijai Sinode atstovaus lektorius Evaldas Tamariūnas ir pirmininkė Vida Cupreva, o kandidatai Dalija Gudliauskienė ir prof. Šarūnas Liekis pavaduos, jei delegatams kas nors sutrukdytų atlikti šią pareigą.

Jau keleri metai kunigams dvasiniame darbe, aptarnaujant ne tik Vilniaus, bet ir kitas parapijas, talkina lektorius E. Tamariūnas. Jis jau kitais metais baigs teologijos studijas Klaipėdos universitete, todėl jau šiemet gali būti siūlomas katecheto ordinacijai (anksčiau pirmas reformatų dvasininko ordinacijos laipsnis buvo vadinamas „diakonas“). Parapijos sesija pritarė seniūnų tarybos siūlymui rekomenduoti lektorių E. Tamariūną katecheto ordinacijai. Nusiminė tik „Giesmės“ choristai, nes jau ir dabar buvęs „ąžuoliukas“ Evaldas

retai beatrasdavo laiko pagelbėti tenorams...

Tapo tradicija, kad Vilniaus ev. reformatų parapijos sesijoje jaukią nuotaiką kuria choras „Giesmė“, vadovaujamas Janinos Parnackienės. Kaip visuomet, taip ir šįkart sesijos dalyviai išgirdo keletą naujų, negirdėtų, reformatams artimų kūrinių. Šį sykį, pradėdamas parapijos sesiją, choras pagiedojo LEBMS (Lietuvos evangeliškos bažnytinės muzikos sandraugos) kuratoriaus F. Gutovskio aranžuotą 23 psalmę „Ganytojas man Viešpats yra“ pagal W.A. Mocarto melodiją ir Valterio Kristupo Banaičio harmonizuotą liaudies giesmę „Vis kovoki“.

Po to „Giesmė“ klausytojams pateikė staigmeną – pirmą kartą atliko niekada mums negirdėtą XVI a. nežinomo autoriaus gedulingą giesmę „Užrašas ant Barboros Radvilaitės antkapio“. Šį kūrinių, išspausdintą 1558 m. – septyneri metai po Barboros mirties, savo repertuare turi Varšuvos reformatų bažnyčios kamerinis choras. Kai „Giesmės“ choras viešėjo Lenkijoje ir kartu su Varšuvos choru dalyvavo tarptautinės konferencijos, skirtos Jono Kalvino 500-osioms gimimo metinėms, renginiuose, gaidas su lenkišku tekstu pasidalyti su vilniečiais išprašė giesmėtė Rasa. Lietuviškus žodžius, išverstus iš senosios lenkų kalbos poeto S. Gedos, taip pat surado Rasa 1998 metais Vilniuje išleistoje

R. Liekienė ir M. Mikalajūnas

kompaktinėje plokštelėje „Senoji Lietuvos muzika. XVI-XVII a.“, kurią įdainavo R. Gražinio vadovaujamas Vilniaus kamerinis choras „Aidija“.

Vilniaus ev. reformatų parapijos sesijoje buvo ne tik apžvelgti per metus nuveikti darbai, bet ir aptarti ateities planai.

Vilniečių laukia tradiciniai pasibuvimai Buikose: gandrų sutiktuvių ir palydėtuvių. Taip pat savo sodybos vartus maloniai atverti žada Alvydas ir Jūratė Verbickai. Aurelija Arlauskienė planuoja rugsėjo mėn. įjungti parapiją į Kultūros paveldo dienų renginius Šalčininkų rajone: Jašiūnuose, Turgeliuose, buv. Pavlovo respublikoje Merkinės kaime.

Po sesijoje apsvarstytų rimtų klausimų parapijiečiai dar pasiliko pasišnekėti, pabendrauti tarpusavyje su arbatos ar kavos puodeliu rankose...

Dalija Gudliauskienė

Skrandžio mažinimo operacija pakeitė požiūrį į gyvenimą

Prieš gerą pusmetį reformatai rinko aukas Danutės Nindriūnaitės skrandžio mažinimo operacijai. Per tris mėnesius ji numetė apie 30 kilogramų, yra veikli, besidžiaugianti gyvenimu, o ne sėdinti neįgaliojo vežimėlyje.

Danutė išmoko gyventi kitaip. „Gyvenau ir nemačiau savęs iš šono. Man buvo labai svarbu bendrauti su žmonėmis, to bendravimo dalis buvo ir maistas. Buvo smagu, netrūko bičiulių. Dabar supratau, kad galima atsigerti arbatos ir maoniai pasišnekučiuoti nepersivalgant“, – sako 39 metų biržietė.

Kai ji šiandien pasižiūri senas savo nuotraukas, kartais pasidaro net gėda, kad ji buvusi visą laiką tokia stambi. „Gėda, kad savęs nemylėjau, nors man tada atrodė priešingai“, – sako D. Nindriūnaitė.

Danutė nemąstydavusi, kad didelis jos svoris gresia širdies ligomis ir ankstyva mirtimi.

Kad kažką reikėtų daryti, pradėjo galvoti prieš penkerius metus. Tada pajuto, kad atsvaris trukdo paprasčiausiems dalykams – lipti laiptais, nueiti pėsčiomis ilgesnį atstumą. Pradėjo skaudėti sąnarius, išstindavo kojos. Naktimis jai būdavo sunku miegoti, nes dusdavo. Kamavo aukštas kraujospūdis.

Prieš pusantų metų viena biržietė gydytoja jai pasiūlė ištirti endokrininės sistemos pakitimus ir išsiaiškinti, kodėl jos svoris toks didelis.

Kauno klinikų endokrinologai nustatė, kad sutrikęs jos organizmo angliavandenių pasisavinimas, ir svoris taip paprastai nenukris. Tuomet ir patarė daryti skrandžio mažinimo operaciją.

Jauna moteris nutarė, kad reikia ryžtis. Dar labiau paskatino itin karšta praeita vasara, kai išsekino didžiuliai karščiai. Nuojauta sakė, kad delsti nebegalima, tačiau paaiškėjo, kad šios operacijos nefinansuoja Valstybinė ligonių kasa, už ją reikia mokėti 7000 litų.

Danutė dėkinga, kad ją itin palaikė evangelikų reformatų bendruomenės nariai. Kaune gyvenančių teisininkės Eglės Grucytės

ir biržiečio choreografo Laimio Kučiausko iniciatyva internete buvo paskelbta sąskaita, į kurią pinigų galėjo pervesti visi, norintys padėti Danutei.

„Nesitikėjau, kad tiek daug žmonių, kurių net nepažįstu, man padės. Blogai jaučiausi, kad dirbdama negalėjau sau leisti pinigų tokiai operacijai, nors žinojau, kad ji būtina. Negi prašysi „Bėdų turkaus“, juk yra žmonių su didesnėmis bėdomis“, – kalbėjo Danutė.

Aukotojai surinko 5000 litų. Biržietei teko pridėti dar 2000. Praėjusių metų lapkritį Danutė buvo operuota Kauno klinikose. Moteris pasirinko skrandžio mažinimo operacijos būdą, pagal kurį nereikėtų į organizmą dėti jokių svetimkūnių.

Po operacijos Danutė gyvenimą tarsi pradėjo iš naujo. Dvi savaites lyg kūdikis valgė tik tyreles ir košeles. Ji nuolat jautė draugų, bendradarbių, bažnyčios narių palaikymą.

Atėjus Kalėdoms, Danutė stebino jos pačios savijauta – priešais stovi maisto kalnas, o į jį žiūrint valgyti nesinori. Nors po operacijos buvo praėjęs vos mėnuo, neerzino

ir maisto kvapas.

Danutė sakė suprantanti tokios operacijos naudą. Pasak jos, dieta yra stresas organizmui, o po šios operacijos ji tiesiog nenori daug valgyti.

Po operacijos per pirmas dvi savaites Danutė numetė 10 kilogramų. Vėliau svoris kurį laiką buvo vienodas, vėliau vėl po truputį pradėjo mažėti. Per tris mėnesius išnyko 27 kilogramai. Moteris tikisi numesti dar maždaug 60 kilogramų. Toks rezultatas bus pasiektas per dvejus metus.

Danutė savo požiūrį į mitybą pakeitė iš esmės. Ji savęs nevadina sveikuole. Tačiau suprato, kad valgant svarbu neskubėti, išmokti kramtyti ir nepiktnaudžiauti maistu.

Kas rytą ji atsikėlus pirmiausia išgeria stiklinę šilto vandens. Danutė valgo, kada nori ir nedideliais kiekiais, maždaug po 200 gramų. Pradėjo suprasti, kas yra šviežias maistas. Vakarykštę sriubą dažniausiai atiduoda šuniui, nes jos nebesinori. Stengiasi nepiktnaudžiauti kepiniais, aštriais patiekalais. Pyrago sau leidžia vos šaukštelį, cukraus išiberia tik į kavą. Duonos beveik

Gražvydas Paukštė

Apie žmogaus kančią

Inžinieriaus Gražvydo Paukštės mintys, išsakytos laikraštyje „XXI amžius“. G.Paukštė pagal išsilavinimą yra vėdinimo ir oro kondicionavimo sistemų specialistas, gilesnės prasmės pradėjęs ieškoti religijos filosofijoje. Dvylika pastarųjų metų laisvalaikiu nuodugnai studijuoja patristiką ir Šventąjį Raštą.

Gražvydas Paukštė

Nė vienas iš mūsų kryžius ne duodamas nevertai ar be reikalo, nes tuomet kiltų Dievo teisingumo klausimas. Mačiau žmonių, kurių kryžiaus, manau, tikrai nebūčiau pajėgęs panešt. O jie jį kantriai nešė. Kančia yra vienas rimčiausių mūsų tikėjimo išbandymų. Lengva ir gera tikėti, kuomet viskas gerai. Tuomet ir aš geras, ir Dievas geras, ir visi geri. Tačiau ateina išbandymo laikas ir patikrina mūsų gerumą. Tas patikrinimas reikalingas ne Dievui, žinančiam mus ir mūsų gyvenimo kelią dar iki sukūrimo (plg. „Dar prieš sukurdamas iščiose, tave Aš pažinau“, Jer 1,5), o mums, kad žinotume, kokie esame tikrovėje. Mes nesistebime, jeigu žemėje atliekamos kariūnų, sportininkų ar kitų specialybių žmonių pratybos, parodančios, kas ko vertas. Išbandymo dydis yra pagal žmogaus jėgas. Kada mes tikriname lazdos lankstumą, juk jos nelaužome. Taip ir Dievas. Jis

duoda išbandymus, kokius mes galime atlaikyti nepalūždami, tačiau ne visi norime nepalūžti. Ir kartais išbandymai gali tapti pretekstu nusigręžti nuo Dievo. Mačiau žmonių, užpykusių ant Dievo dėl savo išvaizdos, kuri jiems atrodė nepakankamai graži, užpykusių dėl to, kad prašė pagalbos egzaminui išlaikyti, ir jos negavo. Kančia gali palaužti, jeigu įsileidžiame į širdį pyktį dėl jos, o paskui atsiranda nusistatymas ir prieš Dievą.

Kančia yra kiekvienoje meilėje: kūno, kad ne viską gali, kiek nori; sielos, kad ne viskas vyksta, kaip nori; dvasios, kad dar nesi toks, koks norėtum būti. Meilė duoda jėgų atlaikyti kančią. Ir ne tik Dievui. Žinome daug pavyzdžių, kai meilė tėvynei, šeimai, artimui padėjo žmonėms didvyriškai atlaikyti kančios išbandymą. Dievas nori, kad mes nebijotume pasaulio kunigaikščio, kurio vienas gąsdinimų yra kančia: „Ko turėčiau bijotis?“ (Ps 27,1). Pagal kardinolą J.Ratcingerį, liga ar asmeninis skausmas gali ištrinti žmogaus pasitenkinimą savimi, dvasios bukumą ir padėti jam surasti save. Susidūrimas su kančia yra tikroji žmogiškojo apsisprendimo vieta. Galima atsakyti piktuojui ir pasilikti nuolatinėje bejėgiško pykčio būsenoje. Tačiau gali mėginti paklusti svetimai galiai ir, drąsiai jai atsidadavęs, baimingai nesidairyti į save ir į mirtį. Tam reikia nemažai:

pasitikėti Tuo, kuris tau nori gero. Kančios vengiantis žmogus išsižada gyvenimo, nes gyvenimas žemiškame kūne nėra nuo jos apsaugotas. Todėl bėgimas nuo kančios yra bėgimas nuo gyvenimo.

Kantriai iškentėtas skausmas atneša mums pasitenkinimą, jog ne tik atlaikėme išbandymą, bet ir sustiprinome savo dvasią. Pažiūrėkime, kiek sunkumų ir išbandymų pakelia besirengiantys sportininkai ar kariai. Tik reikia atpažinti pelnytą kančią ir tą, kuri, kaip Jobui, skirta bandymui ir priešui pažeminti. Apie tai šv. Augustinas sako: „Ne bausmė padaro kankiniu, o tiesa. Jeigu bausmė padarytų kankiniu, visi kaliniai taptų kankiniais, visi pasmerktieji mirties bausme gautų kankinio vainiką“. Reikia skirti, dėl kokios priežasties kas nors kenčia. Tegul niekas nesako: esu teisingas, nes kenčiu. Kančios šalinimas sielos kaina negali būti teisingas. Jis atvedė prie eutanazijos.

Sunkumuose prisiminkime: „Nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią Tėvas man yra davęs?!“ (Jn 18,11), „Viešpats davė, Viešpats atėmė“ (Job 1,21). Visi vaistai kartūs, ir juos gerdami mes nepykstame ant daktaro. Pats iškentęs bandymus, Kristus gali padėti „tiems, kurie yra bandomi“ (Žyd 2,18).

Perspausdinta iš
www.xxiamzius.lt

◀ atkelta iš 4 p.

nevalgo, nebent ruginės. Labiausiai mėgsta žuvi, kurios, ji mano, svorį metant reikia organizmui. Kadangi su riebalais išgaruoja ir maistingosios medžiagos, tai vartoja specialius papildus.

Danutė visiškai nebeberia gaizuoto mineralinio vandens ir jokių

gėrimų su saldikliais.

„Kai pasidarai tokią operaciją ir matai, kad tave stebi ir palaiko žmonės, yra stimulas susilaikyti nuo maisto“, – sako Danutė Nindriūnaitė.

Žinodami apie patirtą operaciją, kai kurie žmonės prašo Danutę operavusio gydytojo telefono. Su-

žinojė, kiek operacija kainavo, kai kurie nustemba, kad už tokią sumą galima nusipirkti mašiną. „Arba gyvenimą“, – taip kalbantiems atsako Danutė Nindriūnaitė.

Sutrupintas J. Vitkauskienės
straipsnis iš „Šiaurės rytai“,
2011-03-03

Artėja Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimo 400-osios metinės

Spausdiname straipsnį iš Krikščionių bendrijos „Tikėjimo žodis“ svetainės, parengtą Dalios Janušaitienės pagal „The Washington Times“.

Šios Biblijos atgarsiai buvo girdimi Abraomo Linkolno kalbose ir Paulo Simono eilėse. Žymus radijo aktorius Alexanderis Scourby ir kantri muzikos legenda Johnny Cashas įskaitė šį tekstą.

Apskaičiuota, kad nuo 1611 m., kai iš spaudos mašinos pasirodė pirmoji knyga, iki šių dienų atspausdinta apie milijardą Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimo egzempliorių.

Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimo, kuris dar vadinamas „Patvirtintu vertimu“, 400-osios metinės bus minimos 2011 m. Pavadinimas „Patvirtinta“ atsirado dėl įrašo tituliname puslapyje: „Patvirtinta kaip tinkama skaityti bažnyčiose“.

„Sodri Karaliaus Jokūbo vertimo poezija, jau nekalbat apie tai, kad šis vertimas vyrauja beveik pusę tūkstantmečio, užtikrina, kad artimiausiu metu ši knyga nedings užmarštyje“, – tvirtina ilgametis žurnalo „Leidėjų savaitraštis“ (angl. – Publishers Weekly) religijos skilties redaktorius Phyllis Tickle.

Daugelis frazių vartojamos kasdienėje kalboje, pavyzdžiui, „savo brolio sargas“, „žemės druska“, „atpirkimo ožys“, „akis už akį“, „mėtyti savo perlus kiaulėms“, „purpurinė moteris“, „rašymas ant sienos“, „akli aklujų vadai“. Linkolno parašas (frazė) „Suskilę namai“ (angl. – A house divided against itself) jau buvo išverstas 250 m. prieš išrenkant jį prezidentu.

Įdomi KJV (taip sutrumpintai vadinama Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimas) atsiradimo pasaulyje istorija. Ji prasidėjo po ginčų 1604 m. susirinkime Hampton Court rūmuose, kai jaunas Škotijos

karalius Jokūbas VI, neseniai karūnuotas Anglijos karaliumi Jokūbu I, stengėsi išlyginti skirtumus tarp anglikonų bažnyčios ir disidentų, vadinamų puritonais.

Po to, kai Henrikas VIII atsiskyrė nuo Romos katalikų bažnyčios ir įsteigė Anglikonų bažnyčią, pavaldžią karaliui, imta dėti pastangas, kad visa Biblija būtų išversta į anglų kalbą.

Karaliaus Henriko nurodymu parengtas vertimas, žinomas kaip „Didžioji Biblija“ (angl. – Great Bible), Elžbietos I valdymo metais 1583 m. buvo išleista „Vyskupų Biblija“ (angl. – Bishop’s Bible). Ženevoje angliškai kalbantys išeiviai, kurie nesutiko su Marijos I bandymais gręžtis į Romą, parengė „Ženevos Bibliją“ (angl. – Geneva Bible), kurios vertime ir pastabose atsispindėjo prieš monarchiją nukreiptas antiklerikalinis požiūris.

Hampton Court konferencijoje vyko ginčai tarp atskirų kryptų. Istorikai mini, kad puritonų vadovas Johnas Rainoldsas, žengė drąsų žingsnį – kreipėsi į karalių Jokūbą, prašydamas naujo Biblijos vertimo, nes ankstesnė Biblija „iškraipyta ir

neatitinka originalo tiesos“.

Karalius Jokūbas sutiko. Jis nemėgo „Ženevos Biblijos“, o ankstesni variantai taip pat nebuvo geri. KJV vertimui parengti prireikė septynerių metų. Nors tituliname lape buvo rašoma, jog tai – „naujas vertimas iš originalo kalbų, palygintas su ankstesniais vertimais ir peržiūrėtas“, tačiau jame buvo nemažai pasinaudota ankstesniais vertimais į anglų kalbą.

Vertėjams buvo nurodyta vadovautis „Didžiosios Biblijos“ vertimu, ir jie turėjo lyginti šio vertimo tekstą su graikų ir hebrajų kalbomis parašytais originalais.

Kadangi „Didžioji Biblija“ rėmėsi Tyndale atliktu vertimu, į Karaliaus Jokūbo vertimą pateko XVI a. vartoti „thee“ ir „thou“ („tave“, „tu“), nors iš bendrinės kalbos jie jau seniai buvo išnykę.

Anot D. Teemesos, 2010 m. išleistos karaliaus Jokūbo I biografijos autoriaus, karalius Jokūbas tvirtai tikėjo „dieviška karaliaus teise, o jo Biblija atspindėjo jo valdymą, Škotijos ir Anglijos karalysčių suvienijimą. Jo aistra buvo vienyti, suvienyti visą krikščionišką pasaulį“.

Šis vertimas greit pakeitė „Že-nevos Bibliją“ ir tapo protestantų naudojamos Biblijos standartu angliškai kalbančiame pasaulyje ir labiausia skaitoma knyga daugelio žmonių kartų.

Šiais metais angliškai kalbantis pasaulis ruošiasi sukakties minėjimui.

„400-osios metinės žymi ne tik KJV, bet ir pačią Bibliją. Tokios istorinės sukakties minėjimas suteikia mums galimybę atsigręžti ir pažvelgti į Šventojo Rašto įtaką. Tai ne vertimo istorija, tai – Biblijos istorija“, – sakė „Nelson“ Biblijos grupės viceprezidentė rinkodarai Carla Ballerini.

Nepaisant kalbos pokyčių ir per šiuos keturis šimtmečius toliau vykstančių tyrinėjimų, Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimas išsaugojo autoritetą – taip tvirtino Londono karališkojo koledžo Teologijos, misijų ir kultūros centro vadovas Alisteris McGrathas: „KJV yra stebėtinai patikimas vertimas, įvertinus mūsų rankraščių tradicijos supratimą per pastaruosius 400 m., jame tereikia atlikti tik keletą neįžymių pakeitimų“, – sakė A. McGrathas, 2001 m. parašęs KJV raidos istoriją „Pradžioje“ (angl. - In the Beginning).

Jis taip pat teigė, kad „jau praėjo tie laikai, kai buvo vienas dominuojantis Biblijos vertimas. Daugeliu požiūriu KJV išlaikė svarbiausio angliško vertimo padėtį nuo 1700 m. iki 1950 m., tuo metu nebuvo kitų pakankamai reikšmingų vertimų. Dabar yra daug Biblijos vertimų į anglų kalbą“.

Bet kai kuriais atvejais gyvybės žodžiai slypi senajame tekste. Palyginkime Mato 6, 11: „Kasdienės mūsų duonos duok mums šandien“ (KJV - „Give us this day our daily bread“) ir atitinkamą vertimą, pateiktą populiarioje šiuolaikinėje versijoje „Žinia“ („The Message“): „Išlaikyk mus gyvus, tris kart per dieną duodamas sočiai pasivaišinti“ („Keep us alive with three square meals“)...

Sutrupinta iš www.btz.lt

Jaunimo pamaldos

Vilniaus ev. reformatų parapija vasario mėnesį pradėjo jaunimo pamaldomis. Kartą per mėnesį rūpintis pamaldų paruošimu, skaityti Šventąjį Raštą taip, kad išgirstų ir suprastų bažnyčios gale sėdintys parapijiečiai, parinkti giesmes, groti pamaldoms – tapo tradicija Vilniaus jaunimui.

Vasario 6-ąją prie Dievo stalo (deja, improvizuoto liuteronų bažnyčioje) stojo visi Vilniaus parapijos dvasininkai: klebonas Tomas Šernas, kunigas Raimondas Stankevičius, lektorius Evaldas Tamariūnas. Vargonavo Muzikos akademijos studentė Aušra Pačegonytė. Jaunimo giedojimui vadovavo ir pianinu akompanavo Gabrielė Vasiliauskaitė, jai padėjo jaunas „kantorius“ Jonas Vencūnas.

Gražiai derėjo reformatų tradicinės giesmės su jaunimo pamėgtomis ir išmoktomis vasaros stovyklose. Senjorai džiaugėsi ir svajoto, kad tiek gražaus jaunimo galėtų ateiti ir kartu melstis ne tik kartą per mėnesį, bet kiekvieną...

Deja, svajonės neišsipildė: kovo mėnesio jaunimo pamaldose už jaunimą meldėsi senjorai... Pamaldas atjaunino tik šauniosios muzikantės Aušrelė ir Gabrielė bei skaitovė Viktorija. Pasigedome joms pritarančių jaunųjų reformatų.

Dar vis tikimės, kad suvažiuavę studijuoti į sostinę iš įvairių Lietuvos kampelių jaunieji reformatai ir jų draugai įsijungs į parapijos gyvenimą, kartu švęs Šventes, bus pavyzdžiu Sekmadieninės mokyklėlės vaikučiams, kurių jaunimo pamaldose pasigendame.

Senjorų vardu -
D.Gudliauskienė

Ortodoksų arkivyskupas Inokentijus meldžiasi už Lietuvą

Lietuvos ortodoksų (stačiatikių) Bažnyčios vadovu 2010 metų gruodžio 24 dieną Rusų ortodoksų Bažnyčios Šventasis Sinodas paskyrė arkivyskupą Inokentijų.

Arkivyskupas Inokentijus gimė Senosios Rusios mieste, Novgorodo srityje 1947 m. tarnautojų šeimoje, kurioje garsiai nebuvo kalbama apie Dievą, bet tėvai buvo tikintys. Iki 30 metų save laikė netikinčiu, bet ateistas nebuvo. Buvo ieškantis, bandantis suprasti žmogaus egzistenciją, būties prasmę žmogus. Skaitydamas Evangeliją suprato, kad Dievas egzistuoja. Nuo tada jo gyvenimas smarkiai pasikeitė. 1980 metais tapo Bažnyčios žmogumi, reguliariai lankydavosi Dievo šven-

tovejė, priimdavo Sakramentus, ieškojo galimybių tarnauti Dievui. Kunigystę priėmė beveik prieš 30 metų iš arkivyskupo Chrizostomo, kai jis buvo Kursko ir Belgorodo arkivyskupu. Paskui baigė Maskvos dvasinės seminarijos neakivaizdinių skyrių ir tarnavo įvairių diecezijų parapijose.

Arkivyskupas mano, kad jo, kaip ir kitų konfesijų dvasininkų, misija yra liudyti Kristaus tiesą, skelbti Dievo žodį visiems žmonėms, telkti juos, artinti prie Bažnyčios, kad jie taptų giliai tikinčiais žmonėmis, dažniau dalyvautų bažnyčios pamaldose ir priimtų Sakramentus. Jam norėtusi, kad į bažnyčią ateitų ne tik dėl patarnavimų: iškilmingų vestuvių, mirus artimui ar krikštynų proga, bet ir nekrikštus, mažai pažįstančius tikėjimą pasiektų Dievo žodis, jie susimąstytų apie savo sielą, amžinybę.

„Mano pareiga melstis už Lietuvą, jos vadovus, tautą. Mes turime būti visi vieningi, juolab kad absoliuti dauguma Lietuvos piliečių turi krikščioniškas šaknis, be to, mes gerbiame kitų religijų žmonių pasaulėžiūrą ir jų tradicijas. Prieš didžiulius šiuolaikinio sekulia-

riojo pasaulio išbandymus mes, krikščionys, turime būti drauge,“ – sakė interviu „Lietuvos žinioms“ naujasis Vilniaus ir visos Lietuvos ortodoksų arkivyskupas.

Arkivyskupas Inokentijus žada bendradarbiauti su Katalikų bažnyčia, kartu ginti krikščionišką moralę, nes kitu atveju Europa, turinti krikščioniškas šaknis, praras savo veidą. Dabar nuodėmė dažnai jau ne tik nebeįvardijama kaip nuodėmė, o net pateisinama, pasitelkiant įvairiausių melagingus aiškinimus: žmogaus prigimties silpnumu, jo neva prigimtiniais polinkiais ir pan. Tiesą pasakyti apie mūsų laiką gali tik Dievo apšviestas žmogus. Šventų žmonių visais laikais buvo mažai, be to tokios asmenybės dažnai būna labai kuklios, nepastebimos arba dirbtinai nustelbiamos vadinamųjų pramogų verslo legendų. Gyvenimo tiesos ieškančiuosius Dievas atveda prie šventų, giliai tikinčių ir galinčių padėti įtikėti žmonių.

Parengta pagal informaciją
žiniasklaidoje

Išrinkta nauja Europos regiono reformatų vadovų tarybos vadovybė

Čekijos sostinėje, Prahoje, 2011 metų kovo 3-5 dienomis susirinko Europos reformatų Bažnyčių vadovų taryba (The Council of WCRC Europe, toliau – Europos RBVT), vadovaujama kadencija bėgiantis Vengrijos reformatų Bažnyčios vadovo vyskupo dr. Gusztav Bolcskei. Suvažiavimo tikslai: išsirinkti naujai kadencijai Tarybos vadovybę, patvirtinti Tarybos nuostatų pataisus, aptarti Grand Rapids mieste, JAV, pernai

vasarą įvykusį Pasaulio reformatų Bažnyčių suvažiavimą, apsvarstyti Europos RBVT galimybes prisidėti prie bendros pasaulinės reformatų organizacijos misijos ir nuspręsti kitų metų Europos RBVT suvažiavimo datą.

Suvažiavime buvo atstovaujamos beveik visos Pasaulio reformatų Bažnyčių unijai (WCRC) priklausančios Europos reformatų Bažnyčios ar jų susivienijimai. Nebuvo Portugalijos, Bulgarijos,

Graikijos ir Italijos atstovų, kurie atsiuntė savo sveikinimus bei atsiprašymus dėl neatvykimo. Lietuvos reformatų Bažnyčiai atstovavo Lietuvos ev. reformatų vicesuperint. kun. Rimas Mikalauskas. Svečio teisėmis suvažiavime dalyvavo Minsko evangelikų reformatų bažnyčios vyresnysis Aleksiej Frolou.

Sutrumpinta iš InfoRef.lt

Kuratorius Martynas Nastopka

1879 – 1963

Prie kurt. Martyno Nastopkos kapo Rinkuškių kapinėse trečioji karta: menotyrininkė dr. Ingrida Korsakaitė ir literatūros kritikas prof. dr. Kęstutis Nastopka.

Kuratorius Martynas Nastopka gimė 1879 m. kovo 28 d. Rinkuškių kaime, netoli Biržų, pasiturinčių, pažangių ev. reformatų Marės Plepytės ir Jokūbo Nastopkų šei-

moje. Jo tėvai stengėsi, kad visi keturi jų vaikai įgytų išsilavinimą. Todėl Martynas, baigęs keturias gimnazijos klases, įstojo į Kursko matininkų mokyklą, ją baigęs tarnavo Vilniuje. Čia susipažino su inžinieriumi Petru Vileišiu, kuris jį pakvietė dirbti prie tiltų statybos. Martynas dirbdamas kartu ir mokėsi. Išlaikė egzaminus ir gavo inžinieriaus padėjėjo laipsnį. Iki Pirmojo pasaulinio karo Jaltaje statė irigacijos sistemas. Prasidėjus karui, buvo mobilizuotas į caro kariuomenę, dalyvavo kovose, užsitarnavo štabo kapitono laipsnį.

1921 m. grįžo į Lietuvą, apsigyveno Biržuose. Buvo paskirtas prekybos ir pramonės bendrovės „Agaras“ vedėju. Po penkerių sėkmingo darbo metų buvo pakviestas į Žemės ūkio ministeriją melioracijos skyriaus vyr. revizoriumi.

1944 m. su žmona pasitraukė į Vakarų Vokietiją. Po to persikėlė į Ameriką, gyveno Solon miestelyje – Klivlendo priemiestyje. Kuratorius Martynas Nastopka mirė 1963 m. spalio 23 d. savo namuose.

Martynas Nastopka buvo aktyvus bažnytinio gyvenimo narys, kur begyventų: 1922 m. buvo išrinktas Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios kuratoriumi, dalyvaudavo beveik

visuose Sinoduose. Pasitraukęs iš Lietuvos, apsigyveno Regensburge, Bavarija, pietinėje Vokietijoje. Jis buvo vienintelis kuratorius sugebėjęs iš taip toli – per visą Vokietiją – 1948 m. birželio 24 d. atvykti į pirmąjį išeivijos lietuvių reformatų Sinodą Klein Wittensee, Šlesvigo Holšteino žemė, Vokietijos šiaurė. Tuo metu visų atsidūrusių tremtyje lietuvių buvo labai sunki finansinė padėtis, Vokietijoje tomis dienomis vyko pinigų reforma. Bet kurt. Martyno Nastopkos pasiryžimo sunkumai nesustabdė.

Persikėlęs į JAV, jis buvo nuolatinis Lietuvos ev. reformatų Sinodų tremtyje dalyvis.

Prieš mirtį, blogai pasijutęs, kurt. Martynas Nastopka prašė žmonos nepalikti jo svetimoje šalyje ir nors pelenus amžinam poilsiui parvežti į Rinkuškių kapines, kur palaidoti du jo broliai: vyresnysis – veterinarijos gydytojas Petras Nastopka ir jaunesnysis – Lietuvos kariuomenės generolas Stanislovas Nastopka.

Velionio valia 1964 metais buvo išpildyta žmonos ir jos sesers bei sūnėnų dėka.

**Pasinaudota „Mūsų sparnai“
Nr.15, 1963 m. gruodis; Nr.18,
1965 m.**

Europos reformatų Bažnyčių vadovų taryba. Praha.

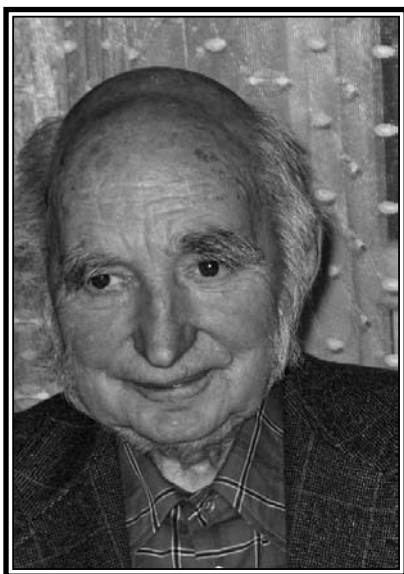
Leonas Kuginys

1919 10 25- 2011 02 09

Vasario 11 d. atsisveikinome su Vilniaus ev. reformatų parapijos senbuviu Leonu Kuginiu.

Leonas Kuginys gimė 1919 m. spalio 25 d. Biržuose, reformatų: Katrės Plepytės iš Sabuliškių km., Papilio vlsč. ir Petro Kuginio – Biržų pašto tarnautojo šeimoje. Lankė pradžios mokyklą, paskui Biržų A.Smetonos gimnaziją, kurią baigė 1938 metais. Darbinę veiklą pradėjo dar būdamas gimnazistu – dirbo Biržų meteorologijos stotyje. Mokykloje susidomėjo aitvarų meistravimu ir jų leidimu. 1937 m. vasarą gavo Lietuvos aeroklubo stipendiją ir mokėsi Nidos sklandymo mokykloje, įgijo „B“ klasės piloto kvalifikaciją. Po gimnazijos baigimo išvažiavo dirbti į Mažeikių apskrities Viekšnių paštą. Trumpai ten padirbęs, 1939 m. įstojo į Lietuvos karo mokyklą Kaune. 1940 m. vasarą, likus dviem savaitėms iki diplomų įteikimo, prasidėjo sovietinė okupacija ir kariūnus be mokyklos baigimo dokumentų paleido namo. Rudenį Leonas Kuginys įstojo į Kauno valstybinio universiteto elektrotechnikos fakultetą. Dėl karo studijos užtruko. Grįžęs į Biržus dirbo žemės ūkio draugijos ekspeditoriumi – vežiojo prekes iš Kauno. Po karo tęsė studijas Kaune. Ir tai Jį išgelbėjo, nes Biržuose likusi mama ir sesuo Elena Kuginytė Žaromskienė su kelerių metų dukrele Dalia buvo išvežtos į Sibirą, ten mama ir mirė.

Leonas Kuginys 1950 m. baigė Kauno valstybinio universiteto elektrotechnikos fakultetą, įgijęs elektrinio ryšio inžinieriaus specialybę. Gavo paskyrimą į Ryšių ministerijos Kauno apylinkės Nr. 2 statybos - montavimo kontorą darbų vykdytoju, o 1958 m. buvo perkeltas į ministeriją kapitalinės statybos skyriaus viršininku. Jo darbų baras – Lietuvos ryšių plėtra. Per tą laikotarpį Lietuvoje buvo pastatytos visos automatinės telefonų stotys, nutiesti ryšių tinklai, išplėstos televizijos stotys, pastatytas dabartinis TV bokštas, ryšių sis-

temos darbuotojams daugiabučiai gyvenamieji namai ir bendrabučiai. 1979 m. už puikų darbą Jam buvo suteiktas Lietuvos nusipelnusio inžinieriaus garbės vardas.

1983 m. Leonas Kuginys buvo išlydėtas į pensiją, bet dar penkerius metus dirbo ekspertu ir dvejus – Lietuvos ryšių statybos treste.

Leonas Kuginys, sulaukęs beveik trisdešimties metų, vedė jaunutę gydytoją, biržietę, reformatę Florenciją Krišukėnaitę ir su ja santarvėje pragyveno per 60 metų. Išaugino sūnų Raimundą, fiziką, ir dukrą Ingridą, informatikos specialistę.

Atgavus Lietuvai nepriklausomybę Kuginių šeima įsijungė į atsikūrusios Vilniaus ev. reformatų parapijos gyvenimą. Buvo vienas pirmųjų ir lengvai prisišaukiamas, kai reikėjo buvusį kino teatrą vėl paversti į bažnyčią. Remontavo, valė atgautus parapijos namus, savo inžineriniais sprendimais, idėjomis ir fizine jėga prisidėjo prie jų pritaikymo parapijos reikmėms. Susibūrus protestantiškai inteligentijai į Lietuvos Reformacijos istorijos ir kultūros draugiją, Jis taip pat tapo jos nariu.

Leonas Kuginys tikėjo ir mokė kitus neprarasti vilties, jog sugrįšime į teisėtai priklausančią istorinę Vilniaus reformatų bažnyčią, vėl visa Vilniaus parapija bus drauge.

Deja, neišsipildė Velionio svajonė pagaliau visiems įžengti pro atrakintas bažnyčios Pylimo gatvėje duris...

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba visada su meile ir šviesiu liūdesiu prisimins parapijos senbuvį Leoną Kuginį - puikų Žmogų, tikrą Reformatą.

Dulkės sugrįš į žemę, iš kurios kilo, o dvasia – pas Dievą, kuris ją davė /Mok 12,7/

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Garsiojo humanisto Erazmo Deziderijaus Roterdamiečio pasaulinio garso knygos „Laus Stultitiae“ išleidimo 500-osios metinės

Erazmas Deziderijus Roterdamietis – vienas garsiausių Europos humanistų, filosofas bei teologijos mokslų daktaras. Savo veikla Erazmas Roterdamietis svariai prisidėjo prie humanistinių idėjų sklaidimo plačiai už gimtosios Olandijos ribų.

Be daugelio kitų reikšmingų veikalų, 1509 metais sukūrė pasaulinį pripažinimą pelniusią ir labiausiai autorių išgarsinusią satyrą „Laus Stultitiae“ („Pagiriamasis žodis Kvailybei“). Jau pirmaisiais metais po sukūrimo, Erazmo satyra buvo išversta į prancūzų, vokiečių ir anglų kalbas. „Laus Stultitiae“ laikomas bene puikiausiu retorikos meno pavyzdžiu – iki mūsų dienų buvo ir tebėra leidžiami vis nauji šios satyros leidimai.

„Laus Stultitiae“ be abejonės vienas įtakingiausių Renesanso epochos kūrinių, paspartinusių Reformacijos plitimą.

„Vr.ž.“inf.

Otilija Naktinytė Jocienė

1930 09 01-2011 02 24

Otilija Naktinytė Jocienė gimė reformatų ūkininkų Onos Patkauskaitės ir Jono Naktinių šeimoje Valkiškių kaime, Papilio parapija. Krikštyta Papilio bažnyčioje, konfirmuota 1945 m. birželio 24 d. kun. A. Balčiausko Biržų ev. reformatų bažnyčioje. Lankė Papilio pradžios mokyklą, po to mokėsi Biržų gimnazijoje. Jaunystėje buvo labai aktyvi, veržli, neabejinga naujiems vėjams mergina. Baigusi mokyklą, kuri laiką dirbo Biržuose, paskui išvažiavo į Vilnių, dirbo teisme sekretore. Po to įsidarbino LTSR Ministrų taryboje ir dirbo keletą dešimtmečių iki išėjimo į pensiją, keitėsi tik užimamos pareigos. Atgavus Lietuvai nepriklausomybę, visi perėjo dirbti į Lietuvos vyriausybę. Otilija dirbo kanceliarijoje, protokolo tarnyboj, tvarkė dokumentaciją. Buvo labai darbšti, tvarkinga, kiekvienas jos paruoštas dokumentas buvo nepriekaištingas. Bendradarbiai mylėjo ir gerbė Otiliją už optimizmą, draugiškumą. 1999 metais išėjusi į pensiją, nenutraukė ryšių su buvusiais darbo draugais.

Otilija Naktinytė Vilniuje susipažino ir 1960 m. susituokė su Jonu Jocu, užaugino sūnų Deimantą. Labai džiaugėsi gimus anūkui Šarūnui.

Otilija turėjo prieš keletą metų mirusią vyresnę seserį Danutę Emiliją, taip pat gyvenusią Vilniuje, ir vaikystėje mirusį broliuką.

Atsikūrus Vilniaus ev. reformatų parapijai – viena pirmųjų įsirašė

į parapijiečių sąrašus. Kiek sveikata ir jėgos leido, prisidėjo prie atgautų parapijos namų valymo, tvarkymo, padėdavo paruošti bažnyčios patalpas pamaldoms. Labai mylėjo gėles, ypatingai senovines mirtas, kuriomis buvo nustatytos visos Jos nedidelio butelio palangės. Reformatų tradicijose mirta užima svarbią vietą: jaunamartės jomis dabindavo nuometus, apkašydavo krikšto drabužėlius, mirtos šakelę konfirmantai segdavo prie krūtinės. Otilija norėjo, kad ir Jos mirtos padėtų sugrąžinti šią tradiciją.

Iki paskutinių dienų buvo optimistiška, gerai nusiteikusi, net neįtarė, kad klastinga liga jau atsėlina. Mirė, trumpai tesirgusi, vasario 24 d. Palaidojome Otiliją Jocienę Karveliškųjų kapinėse šalia daugiau kaip prieš dvi dešimtis metų mirusio vyro, laidotuvių liturgiją atliko Vilniaus ev. reformatų parapijos kunigas Raimondas Stankevičius.

„Jau nebesu tarp jūsų, jau čia nebevargstu, jau linksma visad būsiu, giedosiu su džiaugsmu mielam Emanueliui Dangaus aukštybėje...“
288 giesmė GMK.

Reiškiame gilią užuojautą mielosios Otilijos sūnui Deimantui, vaikaičiui Šarūnui ir visiems kitiems ją mylėjusiems ir pažinojuosiems.

Vilniaus ev. reformatų
parapijos taryba

Mažosios
Lietuvos
ambasada

Vilniuje, Vokiečių gatvėje, šalia evangelikų liuteronų bažnyčios, netrukus atvers duris Mažosios Lietuvos ambasada. Tikslas – reprezentuoti Mažąją Lietuvą sostinėje. Pastaruoju metu labai daug kalbama apie Mažąją Lietuvą. Tačiau kaip atskiras regionas ji nėra pripažinta. Dažnai Mažoji Lietuva tapatinama su Žemaitija, nors tai toli gražu ne tas pats. Todėl sostinėje – Lietuvos kultūriniam ir politiniam centre – nuspręsta pristatyti šį labai savitą ir nepaprastai įdomų Lietuvos regioną.

Tai bus vieta, kur žmonės galės ateiti, susitikti, apie 30 kvadratinėjų metrų ekspozicijų salė bus tinkama nedidelėms parodoms. Esant reikalui bus galima naudotis visomis evangelikų liuteronų bažnyčios erdvėmis. Bus ieškoma ir daugiau vietų, kur Vilniuje būtų galima rodyti spektaklius bei rengti Mažosios Lietuvos įvykių ar asmenybių paminėjimus. Ambasados ženklu pasirinktas Luizos tiltas (Prūsiskąją ir Klaipėdos dalį jungęs tiltas, atidarytas 1907 m., buvo pavadintas Prūsijos karalienės Luizos vardu) – simbolis, jungiantis kraštą, kuris šiandien mums nelenvai pasiekiamas. O ten – išnykę baltiški vietovardžiai, griūnančios bažnyčios. Todėl kitas šios ambasados tikslų – tiesti kultūros tiltus į tą pusę, bendrauti su ten šiandien gyvenančiais žmonėmis.

„V.r.ž.“inf.

LCC tarptautinis universitetas

LCC (Lithuania Christian College) tarptautinis universitetas yra Lietuvos Respublikoje ir užsienyje pripažinta nevalstybinė aukštoji mokykla, teikianti kvalifikacinius bakalauro bei magistro laipsnius, vykdanči pirmosios ir antrosios pakopos studijas, paremtas artes liberales modeliu.

„Pagrindinis artes liberales mokymo principas – taikant aktyvius mokymo metodus teikti platų išsilavinimą, skiepyti krikščioniško gyvenimo vertybes, lavinti jaunimo bendrąją erudiciją, saviraišką, ugdyti aktyvius, doras ir sąžiningas asmenybes, gebančias prisitaikyti prie nuolat kintančių visuomenės poreikių. LCC skatina studentus tapti iniciatyviais piliečiais, nebijoti prisiimti atsakomybės ir aktyviai dalyvauti savo šalies visuomeniniame gyvenime“, – rašoma

LCC tinklalapyje. Studentams siūlomos tokios programos: verslo administravimas, anglų kalba ir literatūra, evangeliškoji teologija, lituanistinės studijos, psichologija, sociologija, konfliktologija.

LCC buvo įsteigtas 1991 metais Lietuvos Respublikos švietimo ir mokslo ministerijos kvietimu. Jo steigėjai – privatūs JAV, Kanados ir Lietuvos fondai: JAV presbiterionų Bažnyčia, Pasaulinė krikščionių reformatų misija, Rytų menonitų misija, Tarptautinis krikščioniškų studijų institutas, Amerikos evangelikų liuteronų Bažnyčia, Menonitų centrinis komitetas ir kt.

LCC tarptautinio universiteto krikščioniškoji misija remiasi istoriniu krikščioniškuoju tikėjimu, kuris išreiškiamas Nikėjos ir Apaštalų tikėjimo išpažinimuose.

Teologinis ugdymas remiasi Biblija – teologijos pagrindu ir autoritetu. LCC tarptautinis universitetas yra ne religinė institucija ar jos dalis, o krikščioniškasis universitetas, pripažįstantis krikščioniškųjų tradicijų įvairovę, siekiantis stiprinti studentų atsidavimą savo Bažnyčioms bei krikščioniškoms bendruomenėms, nori, kad studentai susipažintų su krikščioniškų tikėjimų įvairove.

Vienas LCC tarptautinio universiteto ugdymo tikslų – ugdyti studentų suvokimą, kad visa sukurta Dievo kaip Jėzaus Kristaus atperkančios meilės objektas. Kiekvieną trečiadienį studentai kviečiami į pamaldas, kuriose vyksta ne tik šlovinimas, bet ir klausomasi vietinių ar kviestinių pamokslininkų.

„V.r.ž.“ inf.

Sveikiname

*Biržietį VLADĄ VERKELI,
gavusį LCC tarptautinio
universiteto baigimo diplomą
ir įgijusį
vadybos ir verslo administravimo
kvalifikacinį bakalauro laipsnį.*

Sveikiname

*Vilnietę GIRSTAUTĖ DAGYTE,
kuri Groningeno universitete apgynė
daktarinę disertaciją „Stresas ir smegenys“
(The Stressed Brain) ir gavo mokslų
daktaro laipsnį (Ph.D.). Groningeno
Hanzos taikomųjų mokslų universitetas yra
seniausias Olandijos karalystėje (įkurtas
1798 m.). Jame mokosi daugiau kaip
24.000 studentų bei dirba 2.700 darbuotojų
ir yra didžiausias universitetas šiaurinėje
Nyderlandų dalyje.*

I N F O R M A C I J A

■ **Vasario 27 d.** Kauno radviliečiai buvo pasikvietę savo jaunuosius draugus iš visos šalies į boulingo turnyrą „Radvilos kėglis 2011“. Jaunimas taip pat dalyvavo Kauno ev. reformatų parapijos pamaldose liuteronų bažnyčioje, aplankė istorinę Kauno reformatų bažnyčią (pasigrožėjo iš lauko).

■ **Vasario 1 d.** Lietuvos Respublikos Prezidento rūmų Baltojoje salėje

prezidentė Dalia Grybauskaitė sveikino Lietuvos muzikus, 2010 m. tarptautiniuose konkursuose laimėjusius aukščiausius apdovanojimus, bei jų pedagogus, įteikė laureatų diplomus. Tarp jų ir Kauno parapijos antrajai vargonininkei Živilei Kudirkaitei (gim.1994 m.), kuri skambina Kauno I-osios muzikos mokyklos 8-ių rankų fortepijoniniame ansamblyje ir laimėjo I-ą vietą tarptautiniame konkurse Vokietijoje.

■ **Kovo 4 d.** kartu su viso pasaulio moterimis vilnietės liuteronų bažnyčioje šventė Pasaulinę moterų maldos dieną. Pamaldų tvarką ir temą pagal Morkaus evangelijos 6 skyriaus 30-44 eilutes pasiūlė Čilės moterys. Pasirinkta kasdienės duonos tema – svarbi viso pasaulio žmonėms.

■ **Kovo 7 d.** Vilniaus mokytojų namų svetainėje įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos sesija. Išklaušėme kunigo Raimondo Stankevičiaus, parapijos pirmininkės Vidos Cuprevos, revizijos komisijos ataskaitas, išrinkome delegatus į 2011 metų LERB Sinodą: Evaldą Tamariūną, Vidą Cuprevą, kandidatus: Daliją Gudliauskienę, Šarūną Liekį; pasiūlėme šių metų Sinode svarstyti lektoriaus Evaldo Tamariūno ordinacijos katechetu klausimą.. Sesiją pradėjo ir gerą nuotaiką padėjo sukurti reformatų choras „Giesmė“, vadovaujamas chormeisterės Janinos Pamarnackienės.

„Radvilos kėglis 2011“ jaunieji nugalėtojai

Lenkų liuteronų kunigui, rašytojui, knygų leidėjui Janui Seklucjanui – 500

Prieš 500 metų gimė lenkų reformacijos veikėjas – rašytojas, knygų parengėjas ir leidėjas, liuteronų kunigas Janas Seklucjanas. Jo raštai turėjo įtakos lietuvių raštijos pradininkams, gyvenusiems ir kūrusiems Mažojoje Lietuvoje.

Janas Seklucjanas gimė apie 1510–1515 m. Bydgoščiujė, Lenkijos šiaurėje. 1536–1538 m. studijavo Leipzigo universitete, po to pamokslavo Poznanėje. 1543 m. J. Seklucjanas atvyko į Karaliaučių, kur, globojamas Prūsijos kunigaikščio Albrechto Brandenburgiečio, ėmėsi aktyvios leidybinės veiklos: parengė ir išleido pirmuosius protestantiškus veikalus lenkų kalba – krikščioniško tikėjimo išpažinimą (1544), mažąjį katekizmą (1545), didįjį katekizmą ir giesmyną (1547), Naująjį Testamentą (1551–1553), postilę (1556). Taip pat J. Seklucjanas parašė eiliuotą kūrinių lenkų kalba „Studentas“ – trumpą paprastą svarstymą apie kai kurias bažnyčios ceremonijas

ir nuostatus (apie 1548). Karaliaučiuje jis artimiau susipažino ir su lietuviškos raštijos veikėjais: Abraomu Kulviečiu, Stanislovu Rapolioniu. Pastarasis ypač rėmė kūrybinį J. Seklucjano darbą.

1550 m. J. Seklucjanas gavo Šv. Mikalojaus bažnyčią Šteindame (Knypavoje). 1556 m. lankėsi Vilniuje. Mirė 1578 m. Karaliaučiuje.

Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių bibliotekos Retų spaudinių skyriaus fonduose saugomas vienintelis iki šiol žinomas J. Seklucjano parengto ir 1545 m. H. Weinreicho spaustuvėje išleisto mažojo katekizmo „Katechismu text prosti dla prostego ludu“ egzempliorius, į mokslinę apyvartą sugražintas 1997 m. Tuomet bibliotekos rezerva-

viniame fonde buvo surastas šešių leidinių konvoliutas, į biblioteką patekęs po Antrojo pasaulinio karo rengtų ekspedicijų Karaliaučiaus krašte. Po Antrojo pasaulinio karo šis J. Seklucjano katekizmas buvo laikomas dingusiu.

Lietuvos nacionalinė UNESCO komisija Lietuvos mokslų akademijos Vrublevskių bibliotekoje saugomą Jano Seklucjano parengtą katekizmą pripažino regioninės reikšmės dokumentinio paveldo objektu ir įtraukė į UNESCO programos „Pasaulio atmintis“ Lietuvos nacionalinį registrą.

Tradicinę Lietuvos Prezidentės puokštę, skirtą Vasario 16 dienos proga padėti ant Nepriklausomybės akto signataro Jokūbo Šerno kapo Nem. Radviliškio kapinėse, šiais metais priėmė į prezidentūrą atvykusi jo vaikaiė Kristina Šernaitė bei tolimesni giminaičiai – Biržuose bei Nem. Radviliškyje tarnaujanti evangelikų reformatų kunigė Sigita Švambarienė ir jos vaikai.

Sveikiname parapijietį

puikų „Giesmės“ choro bosą
ADOMĄ JODINSKĄ,
kovo 15 d. atšventusį 70 metų Jubiliejų.

Linkime džiaugsmingų, dainingų,
Viešpaties palaimos pilnų metų!

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Sveikiname

RŪTĄ, GIEDRIŲ IR DOVYDĖLĮ VAITIEKŪNUS,
kovo 7 d. susilaukus broliuko Adomėlio.

Aukite sveiki, laimingi
ir globojami Viešpaties malonės.

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

*Lietuvos reformatų Bažnyčios
vadovybė:*

Gen. superintendentas
kun. Tomas Šernas
gyv. Vilniuje,
mob. 8 687 56 846

**Lietuvos ev. reformatų
Konsistorijos prezidentas**
krt. dr. Mykolas Mikalajūnas
mob. 8 686 24 562
Interneto svetainės adresas
www.ref.lt

Lietuvos reformatų dvasininkai:

Vicesuperintendentas
kun. Rimas Mikalauskas
gyv. Biržuose, mob. 8 686 66 383,

kun. Raimondas Stankevičius
gyv. Vilniuje, mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė
gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas
gyv. Klaipėdoje, mob. 8 656 45 016

kun. dr. Kęstutis Daugirdas
(gyv. Vokietijoje)

diak. Gitana Gasiūnaitė
gyv. Prahoje
el. p. saules_miestas@yahoo.com

lekt. Evaldas Tamariūnas
gyv. Vilniuje, mob. 8 682 12 375

Parapijos vadovybės telefonai:

Seniūnų tarybos pirmininkė
Vida Cupreva 236 3224 d.,
mob. 8 673 04 537,

pavduotoja Danguolė Juršienė
219 1109 d., 241 6981 n.,
mob. 8 612 20 402

Seniūnės:

Dalija Gudliauskienė
242 9118, mob. 8 685 74 951,

Donata Indriūnaitė
234 2824, mob. 8 673 84 929

Olga Tamulėnaitė
277 0314, mob. 8 626 50 879

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei

El. paštas: dalija@mail.lt,

Parengė Dalija Gudliauskienė,

Korektorė Dalia Pronskietytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija

Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina
savo nuožiūra

